

SZÓLÍT A FELTÁMADOTT

A feltámadás módjáról és a feltámadottak életéről alig szólnak az evangéliumok. A feltámadt Krisztust ábrázoló festmények sem tudják megmutatni az Öröklét csodálatos, az emberi képzeletet felülmúló világát. Az ortodox ikonok más utat választanak: a holtak országába alászálló Krisztust állítják elénk. Krisztus, halálos szertetének ragyogásában ott áll a holtak megnyílt börtönkapujában. Ahogy egy ókori szentbeszéd mondja: „Azokat keresi fel, akik a halál teljes sötétjében és árnyékában vannak fogva tartva. Elmegy hozzájuk az Úr, és magával viszi a keresztyőzelmű jelvényét. Ádámot kézen fogva életre kelti: »Támadj fel a halálból, Krisztus rád ragyog! Én a te Istened vagyok, én miattam lettem Fiaddá. Kelj fel az életre, hiszen nem azért alkottalak meg, hogy a halál bilincsei között légy mindörökké. Kelj fel, menjünk ki innen, hiszen te énbennem és én tebenned egy és osztatlan személy vagyunk.«”

Elég tágas ez a földi világ, jó esetben elég hosszú az emberélet – megakva feladatokkal és élményekkel, sikerekkel és örömeikkel, bár kudarccal és fájdalommal is – ahhoz, hogy ne vegyük észre a határait, vagy legalábbis ne törődjünk velük. Még betegen vagy öregen is csak keveseknek jut eszébe, hogy végső

soron mindnyájan rabok vagyunk: bezárva a végeség, a halál börtönébe. Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy az Istenfia emberré lett, osztozik történelmünkben, földi sorsunkban. A Húsvét örömhíre pedig az, hogy az ember-Jézus feltámadt, és véges világunkat fölemeli magához: helyet ad az öröklétben mindnyájunknak. Krisztus, az „örökkön élő” nemcsak a halottakhoz szól, hanem az élőkhöz is: „Nem azért alkottalak, hogy a fogságban maradj! Kelj fel, menjünk ki innen, hiszen te énbennem és én tebenned egy és osztatlan személy vagyunk.”

Lukács László
in Vigilia 78 (2013/4) 241.

